

her i min Natbordsskuffe. Forøvrigt har jeg kun en Ting at bede Dem om, som De vil smile af. Jeg ønsker, at mine Journaler . . . De veed, hvad jeg mener . . . jeg ønsker, at de maa blive opbevarede og faa Plads i den nye brandfrie Hvælving sammen med Arkivet. Jeg har for mig selv kaldt dem mine rudolphinske Tavler. Maaske vil der mellem Favsingholms fremtidige Beboere findes den Kepler, som kan bygge et Babelstaarn af dem . . . Naa, men hvor blev Deres Frue af? Jeg hørte jo hendes Stemme.«

»Men kan De taale at tale mere?«

»Jeg vil gerne trykke hendes Haand.«

Meta kom ind, og skønt hendes Mand i Forvejen alvorligt havde formanet hende, kunde hun ikke holde Taarerne tilbage, da hun saae Torbens marmoragtige Blegthed.

Straks efter sørgede Torben for at blive alene med hende et Øjeblik. Han bad Doktoren gaa ud til Barbara og give hende lidt Besked.

For at berolige Meta gav han sig til at tale om Branden, spurgte, hvordan hun var kommen over den forstyrrede Nat, forhørte sig om hendes Børn og talte igen om Kjeld Borgen.

Derpaa sagde han:

»Vil De gøre mig en Tjeneste, Fru Meta? Der staar inde paa mit Bord ved Siden af Skrivetøjet en lille